Als iedereen altijd maar ja zou zeggen, zouden we de kunst van het verleiden en de hofmakerij moeten missen.
Heerma van Voss: "Het zou als in de dierenwereld zijn."

Pefko: "Nou, zelfs daar is hofmakerij. Ik heb weleens een duif drie keer afgewezen zien worden door andere duiven. Het was een vieze, manke duif. Het punt is dat vrouwen wel graag willen dat je moeite voor hen doet."

Heerma van Voss: "Ook als ze niet geïnteresseerd zijn kunnen vrouwen nog genieten van de macht van de afwijzing."

De meest gehate Nederlander in België is Midas Dekkers omdat hij zogenaamde biologische nepargumenten gebruikt om de ongelijkheid tussen man en vrouw te rechtvaardigen. Tijdens een talkshow zei hij dat het normaal was dat vrouwen minder verdienen dan mannen omdat ze een week per maand minder productief zijn.
Heerma van Voss: "Daar moet ik namens het verbond der Seksisten tegen protesteren. Die uitspraak is niet seksistisch, maar gewoon ongekend stompzinnig."

Dezelfde biologische theorieën stellen mannen weleens voor als gewillige seksdieren, terwijl een vrouw toch meer behoefte heeft aan een verhaal, aan het opbouwen en uitstellen van verlangen.
Heerma van Voss: "Dat uitstel de essentie is van verlangen geldt evengoed voor mannen als voor vrouwen."

Pefko: "Die opdeling is onzin. Het gaat niet overal gelijk op, dat klopt. Er zijn inderdaad mannen die vervelend worden als ze het niet meteen krijgen. Maar je hebt ook mannen die met iemand naar bed gaan waar ze al heel lang achteraan zitten. En de tijd die ernaar toe leidt, is misschien wel de mooiste tijd. Verlangen is universeel."

Is dat de reden waarom erotische verhalen zo vaak beginnen met een hoofdpersonage dat getourmenteerd is?
Ouariachi: "Dat is een gegeven van literatuur in het algemeen. Pas als er conflict is, begint het interessant te worden."

Pefko: "Je wil toch niet over iemand lezen die welgezind opstaat en tweehonderd pagina's lang..."

Ouariachi *(vult aan)*: "... topseks heeft en geen enkel complex? Seks is een intense uiting van een liefdesrelatie. De machtsverhoudingen tussen twee mensen tekenen zich in bed het scherpst af. Als iemand een probleem heeft, zal zich dat ook op het seksuele vlak manifesteren."

Heerma van Voss: "Of net niet. Sommige levens zijn een grote rotzooi, behalve op het seksuele vlak. Soms is seks nog het enige waarin men zich kan verliezen."

Jamal Ouariachi, David Pefko & Daan Heerma van Voss zijn te gast op het nagelnieuwe Eilandfestival in Antwerpen op zondag 29 september (Felixpakhuis, 14-14.45 uur). Gastheer is Pieter Embrechts. www.eilandfestival.be

Cathérine Ongenae interviewt het trio op het literaire festival Het Betere Boek in Gent op zaterdag 12 oktober (Geuzenhuis, 16-17 uur). www.hetbetereboek.be

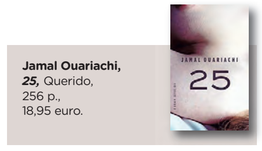

Jamal Ouariachi, *25,* Querido, 256 p., 18,95 euro.

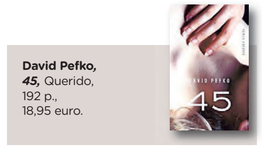

David Pefko, *45,* Querido, 192 p., 18,95 euro.

Daan Heerma van Voss, *70,* Querido, 176 p., 18,95 euro.

'Mannelijk, feministisch en sexy'

Als nieuwe hoofdredacteur van het na jaren herboren cultmannenmagazine 'Lui' roert de Franse schrijver Frédéric Beigbeder de trom. Filmsuperster Léa Seydoux siert ge(de)voileerd de cover. Neofeministes steigeren bij het discours van Beigbeder.

DIRK LEYMAN

Berucht schrijver van het antireclame-epistel *99 francs* en van de 9/11-roman *Windows of the World*. Praatgraag tv- en societyfenomeen. Notoir cokesnuiver. Ex-uitgever bij Flammarion. Literair allesweter. En boezemvriend van Michel Houellebecq. De 47-jarige Frédéric Beigbeder is een kat met negen levens. Wanneer Beig – tegenwoordig begiftigd met een volle baard – zich door het Parijse nachtleven begeeft, zitten de paparazzi hem op de hielen. Elke keer weer betrappen ze hem met fluitjesglazen champagne in de hand en bloedmooie snolletjes op schoot. Zijn nieuwste stunt kan opnieuw tellen. Sinds begin deze maand is wervelwind Beigbeder hoofdredacteur van het legendarische Franse mannenmagazine *Lui*, blad dat na negen jaar weer in de winkel ligt, dankzij zakenman Jean-Yves Le Fur. Zonder marktonderzoek maar met veel fingerspitzengefühl, zo pronkt Beig.

Lui, opgericht in 1963 door Daniel Filipacchi als een soort *Playboy* à la française, maakte vooral furore in de jaren zeventig en kon toen met een vingerknip Romy Schneider, Brigitte Bardot, Jane Birkin of Sylvia Kristel op zijn frivole cover verwelkomen. Het blad, met sfeerrijke blootreportages voor 'de moderne man', glamour én intellectuele zijpaadjes, straalde een atmosfeer van wuftheid uit, "afkomstig uit een tijdperk van grote onbezorgdheid en ongebreideld consumeren", aldus onderzoekster Camille Favre in *Le Monde*. Franse elegante pikanterie, *quoi*. En mét brains, want er schreven ook vermaarde pennen voor, zoals Françoise Giroud en cineast François Truffaut. Later zette het verval zich door en werd *Lui* door andere eigenaars gedegradeerd tot een ordinair pornomagazine.

Parfum van provocatie

De herrijzenis van *Lui* (oplage 350.000 exemplaren) is door Beigbeder omwikkeld met een parfum van provocatie. Beigbeder slaagde erin de nieuwe Franse filmsuperster Léa Seydoux te strikken, onlangs in Cannes bekroond met de Gouden Palm voor haar rol in *La vie d'Adèle*. Op de septembercover zijn haar wulpse vormen ge(de)voileerd te zien, binnenin gaat ze over veertien pagina's royaal uit de kleren in een shoot van topfotograaf Mario Sorrenti, naast onder meer een opgewonden reportage over de looks van de Franse minister van Vrouwenrechten Najat Vallaud-Belkacem en een portret van Julian Assange.

Zelf ging de boomlange Beigbeder bijna integraal naakt tijdens een interview op tv-zender Canal+. Het meeste ophef veroorzaakte hij door zijn tijdschrift verbaal in de markt te zetten. *Lui* kondigt volgens hem de terugkeer aan van "de Mec, de man die graag op de versier-

'Vroeger gaf 'Lui' je een cultureel en intellectueel alibi om blootfoto's te kopen. Wij beogen nu nét het omgekeerde'

FRÉDÉRIC BEIGBEDER, HOOFDREDACTEUR

toer gaat. (...) Sommigen noemen hem een macho, maar de best passende roepnaam is die van 'connard hétérosexuel'. (...) Vroeger gaf *Lui* je een cultureel en intellectueel alibi om blootfoto's te kopen. Wij beogen nu nét het omgekeerde. Want naakte vrouwen vind je tegenwoordig overal."

Wél verzekerde Beigbeder dat homo's in het blad weinig te zoeken hebben. "We zijn mannelijk, feministisch en sexy tegelijkertijd. Onbeschaamd en libertijns." Dat *Lui* ook vrouwvriendelijk is, poogt Beigbeder te bewijzen met zijn keuze voor redactiecheffin Yseult Williams, die met succes het tijdschrift *Grazia* lanceerde, en met de Argentijns-Franse essayiste Marcela Iacub. Die dame strikte onlangs de gevallen Dominique Strauss-Kahn in haar netten en schreef er de geruchtmakende en door DSK aangeklaagde sleutelroman *Belle et bête* over. Zij moet als intellectueel stootkussen fungeren en bepleit "het opnieuw au sérieux nemen van de mannelijke hetero". Zonder ironie luidt het: "We moeten ophouden met mannen als duivels af te schilderen, zonder dat ze zich kunnen verdedigen."

Aan schrijverszijde wist *prince charmant* Beigbeder gereputeerde auteurs als Nicolas Rey en Patrick Besson rond zich te scharen. Door de typografie van toen te gebruiken, speelt *Lui* in op het aroma van de nostalgie.

Dat Beigbeder tegenwind uit feministische hoek kreeg, verbaast niet. Terrafemina spreekt van "een homofoob magazine", met een soort "coolness voor seksistische hipsters". En "om van een Mec met een grote M te spreken, heb je kennelijk naakte meisjes nodig, *comme à la grande époque*", luidt het smalend.

Toch is *Lui* misschien niet kansloos. In Frankrijk zitten mannenmagazines in de lift: het segment groeide in 2012 met 2,8 procent, tot 2,5 miljoen verkochte exemplaren. Al lijkt de grootste valkuil het mediatieke narcisme van Frédéric Beigbeder, zo vrezen commentatoren. "Hij zou *Lui* misschien beter *Moi* noemen."

● ***Lui*, 220 p., 2,90 euro.**

Yannick Dangre leest 'De necrofiel' van Gabrielle Wittkop

Spiegelbeelden van de dood

Kan een schandaalroman uit 1972 over necrofilie ons anno 2013 nog choqueren? We legden het boek voor aan schrijver Yannick Dangre.

'Ik kan geen mooie vrouw of aantrekkelijke man zien zonder haar of hem meteen dood te wensen." Het is het intrigerende citaat op de achterkant van *De necrofiel* van Gabrielle Wittkop (1920-2002). De Française publiceerde deze schandaalnovelle in 1972, maar het heeft meer dan veertig jaar geduurd voor ze in Nederlandse vertaling verscheen. Ten onrechte, want het is een macaber juweeltje. Door de titel en het genoemde citaat zou je vermoeden dat het hoofdpersonage een seriemoordenaar à la Grenouille uit *Het parfum* is, maar niets is minder waar. Lucien, een Parijse antiquair, haalt de lijken die hij nodig heeft voor zijn seksuele verlangens simpelweg op het kerkhof. Voor hij 's nachts het dode vlees in zijn Chevrolet vervoert, neemt hij tijdens de begrafenis een kijkje in de open kist om zijn toekomstige slachtoffers goed te keuren voor consumptie.

Of beter gezegd consummatie. Lucien beschouwt zijn escapades immers telkens als een soort doodsbruiloft die met de geslachtsdaad voltrokken wordt. Aan het vermoorden of verorberen van zijn slachtoffers maakt deze belezen intellectueel zijn handen niet vuil.

In korte dagboekaantekeningen, waarin Wittkop een precies, maar uiterst elegant proza hanteert, volgen we hoe Luciens verlangen hem drijft naar steeds gevaarlijkere expedities, tot in Italië toe (twee keer raden welke zuidelijk gelegen stad onze necrofiel aandoet). Daar zal hij zijn ultieme slachtoffer en bestemming vinden.

Wittkop slaagt er knap in de lezer begrip te laten opbrengen voor Lucien, wiens verlangen hem 'door het lot' is toebedeeld. Bovendien verafschuwt hij geweld, zodat hij een tedere gevangene van zijn eigen verlangen wordt. Hij doet letterlijk geen levende ziel kwaad.

Muur van onbegrip

Los van de buiten kijf staande literaire kwaliteit van deze novelle, is de vraag of Lucien ons anno 2013 nog kan choqueren. Hij beschrijft zowel de lichamen van zijn 'geliefdes' als de seksuele handelingen die hij ermee uitvoert tot in detail, maar het moet een onervaren lezer zijn die daardoor werkelijk geschokt is. Zelfs het moment waarop Lucien zijn geaardheid ontdekt, namelijk wanneer hij zijn eerste orgasme beleeft terwijl hij afscheid neemt bij het lijk van zijn moeder, zouden we haast op schouderophalen onthalen. Leuk voor de oedipale connotaties, dat wel. Maar echt choqueren? Nee, daar heeft de doorgewinterde 21ste-eeuwer wel meer voor nodig.

Toch beweert Lucien dat necrofilie het enige seksuele taboe is dat nog overeind staat. Of dat in 1972, toen de seksuele bevrijding zich met rasse schreden doorheen alle bevolkingslagen ploegde, het geval was, is maar zeer de vraag, maar vandaag lijkt het al helemaal een vreemd idee.

Necrofilie is een zeldzaam verschijnsel dat slechts in de media komt wanneer er afgehakte penissen en/of kannibalisme aan te pas komen. In dergelijke gevallen, zoals de zaak-Meiwes (zie Yves Petry's *De maagd Marino*), wordt alles breed uitgesmeerd in de kranten en horen we liefst de meest vunzige details. Een taboe lijkt er dus niet echt op te heersen.

Dat is ook moeilijk, want de essentie van een taboe bestaat erin dat er een verbod heerst op iets wat je (al dan niet bewust) bij jezelf herkent. Omdat het nu eenmaal een feit is dat de lijkenliefhebbers onder ons dun gezaaid zijn, blijft er dan ook een veilige muur van onbegrip bestaan.

In ons hoofd lijkt een hiërarchie der perversiteiten te bestaan. Je vergrijpen aan een lijk is minder erg dan aan een kind

Die muur ervaar je eveneens bij Lucien. Je hebt begrip voor zijn algemene tragiek, die er voornamelijk uit bestaat dat hij om voor de hand liggende redenen zo snel afscheid moet nemen van zijn geliefdes, maar zijn necrofiele verlangen zelf blijft letterlijk en figuurlijk toch een beetje te ver van je bed.

Lijk van een jongetje

Wittkops novelle kan ons dus nog moeilijk verontrusten, maar slaagt daar in één scène toch in. De weerzin bekruipt je wanneer Lucien met klinische precisie beschrijft hoe hij zich aan het lijk van een zesjarig jongetje vergrijpt. Hier raakt de schrijfster aan het enige seksuele taboe dat vandaag nog wel overeind staat: pedofilie. Hoewel het voor Lucien fundamenteel is, doet het er voor ons, uiteindelijk, dan ook nauwelijks toe dat het misbruikte jongetje dood is. In ons hoofd lijkt een hiërarchie der perversiteiten te bestaan. Je vergrijpen aan een lijk is minder erg dan aan een kind.

De hoofdreden daarvan lijkt me te zijn dat pedofilie géén ver-van-ons-bedshow is. Daarmee bedoel ik niet zozeer dat iedereen onbewuste pedofiele gevoelens koestert (hoewel Freud er ongetwijfeld anders over denkt), als wel dat iedereen kinderen heeft of kent en zich dus heel goed kan voorstellen hoe verschrikkelijk het moet zijn als zij misbruikt zouden worden. En natuurlijk is iedereen ook kind geweest. De herkenning is hier haast in lijf en leden aanwezig.

Dat alles wordt versterkt door het feit dat kinderen meer dan ooit symbool staan voor de hoop. In dit 21ste-eeuwse tranendal dat we elke dag op de beeldbuis zien en waarin de meest aberrante vormen van seksualiteit slechts een muisklik verwijderd zijn, vormen de kinderen voor velen de laatste plek van onschuld. Als ook die aangetast wordt, kunnen we er bij wijze van spreken al helemaal mee ophouden. Geen wonder dus dat we meer dan ooit steigeren als het over pedofilie gaat.

De enige zuivere liefde

Lucien kan ons daarom slechts verontrusten als hij aan dat ene grote taboe raakt, want voor de rest vormt hij nu net de absolute tegenhanger van de pedofiel.

Terwijl Lucien streeft naar de enige liefde die in zijn ogen zuiver is omdat ze onmogelijk beantwoord kan worden, zal de pedofiel noodzakelijkerwijs de zuiverheid pervertéren. Luciens slachtoffers moeten de dood bereikt hebben, die van de pedofiel moeten er zo ver mogelijk van af staan. De ene neemt afscheid van hen omdat ze beginnen te rotten, de ander omdat ze beginnen te leven, met andere woorden volwassen worden.

Lucien vormt voor ons dan ook het spiegelbeeld van de pedofiel. Zelf noemt hij zich echter 'het spiegelbeeld van de dood'. Maar misschien is dat uiteindelijk wel hetzelfde, want pedofilie is voor ons de dood van alle hoop. Als de onschuld van het kind afgenomen wordt, verliezen we het laatste waarin we onszelf hopeloos proberen te herkennen: de zuivere jeugd.

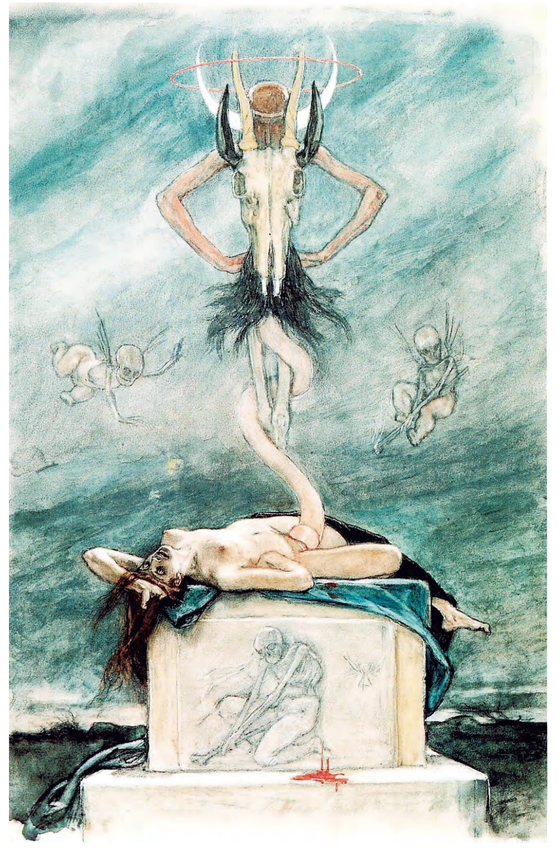

● **Felicien Rops, *Le sacrifice.***
© FELICIEN ROPS

Gabrielle Wittkop, *De necrofiel,* Van Gennep, 9,90 euro. Vertaling: Hester Tollenaar.

FAITS DIVERS

Bestsellerauteur schenkt 1 miljoen aan boekhandels

De Amerikaanse bestsellerschrijver James Patterson schenkt 1 miljoen dollar aan de lokale boekhandels in de Verenigde Staten. Patterson doet dat in het kader van een campagne om kinderen aan het lezen te krijgen. "Een hoop boekhandels en bibliotheken verdwijnen. Dat is geen goede zaak. Een miljoen dollar is een eerste start." Het geld gaat naar onafhankelijke boekhandels, op voorwaarde dat ze een afdeling kinderboeken hebben.

Jonathan Franzen haalt zwaar uit naar Amazon

Amazonbaas Jeff Bezos is een verwoester van de literaire cultuur, zo schrijft Jonathan Franzen. De Amerikaanse schrijver spuwde zijn gal dit weekend in *The Guardian*, in een essay over de Oostenrijkse satirische schrijver Karl Kraus. Bezos lijkt "op een van de vier ruiters van de Apocalyps. Amazon wil een wereld waarin boeken ofwel via hen in eigen beheer verschijnen, ofwel door Amazon zelf worden uitgegeven, met lezers afhankelijk van Amazonrecensies, en auteurs die verantwoordelijk zijn voor hun eigen promotie."

Ook Twitter en Facebook ("weerzinwekkend, alziend ding dat alles in de gaten houdt"), krijgen billenkoek.

Volgens Franzen betekent het dat "werk van kletskousen en kwetteraars en opscheppers zal floreren, zeker als er mensen zijn die geld neerdokken om honderden vijfsterrenrecensies tevoorschijn te toveren."

Booker Prize opent deur voor Amerikanen

De belangrijkste Engelse literaire prijs, de Man Booker Prize, zou vanaf 2014 openstaan voor Amerikaanse auteurs. Tot op heden konden enkel schrijvers uit Groot-Brittannië, Ierland of het Gemenebest de prijs ter waarde van 58.000 euro opstrijken. *The Sunday Times* vernam dat de Booker Prize-organisatie aan haar formule sleutelt en vindt dat Amerikanen uitsluiten een anachronisme is. Van de zes genomineerden dit jaar wonen er vier in de VS.

Uitgeverij Coppens & Frenks stopt ermee

De Nederlandse uitgeverij Coppens & Frenks, befaamd voor haar fraaie uitgaven van aan het stof ontrukte klassiekers, gooit binnenkort de handdoek in de ring. George Coppens (69) zegt dat de marktomstandigheden magerder zijn dan ooit en de boekwinkels zijn titels voorzichtiger inkopen. "En ik ben een oude knar aan het worden", zegt hij in *de Volkskrant*, "dat komt er ook bij." Coppens startte de uitgeverij in 1985 met zakenpartner Ton Frenks. (DL)